

– Hei, prietene, nu mă lăsa la greu!

– Înii, ihiiii... se auziră tânguliri din scorbură.

Puiul de veveriță plângea speriat. Își scoase boticul puțin afară și apoi se retrase iar în fundul scorburii.

– Tricotici, de ce face așa? De ce scoate sunetele astea?

– Plânge. Ce, tu n-ai plâns niciodată?

Stejărel se gândi puțin și-i răspunse:

– Asta nu-mi aduc aminte... Dar acum, spune-mi, ce trebuie să-i fac?

– Știi eu? Cântă-i, spune-i o poveste... orice, altfel nu ne mai găsim liniștea.

Stejărel începu să se foiască, să se mute fâstâcit de pe-o rădăcină pe alta și să-și legene ușurel frunzele. Încetișor, copacul prinse a-și da seama de mișcările micuței veverițe. O simți în el cum se culcușește ușurel: ceva mic, pufos și cald. Și, pentru prima oară în viața lui, se îndulose.

– Șșșt... a adormit!

– Dar n-am scos o vorbă!

– Linișșșșște! N-auzi?!

Stejărel continuă să se legene, cu grijă, emoționat. Ce era cu el? Unde se topise toată supărarea lui? Cu înfiorare, simțea cum seva îi aducea ecoul respirației liniștite a puiului de veveriță din scorbură.

– Sunt tatăl tău, îi șopti, fermecat, copacul.

– Ce spui? Ce spui? sări Tricotici de colo. Păi, dacă ești tatăl ei, trebuie să ai grijă să-i fie cald, să-i dai de mâncare, să-i aduci apă... Aaa! Și, mai întâi de toate, trebuie să-i dai un nume!

– Da? Păi ce nume să-i dau?

– Unul care să spună ceva despre cum este ea. Uite, „Bruni“, de exemplu.

– Bruni? Îmi place! Hai să-i spunem Bruni!

Din acea zi a început povestea tatălui Stejărel și a fiicei lui, veverița Bruni. Căci nu doar veverița a primit un nume, ci și Stejărel, de acum, avea să fie chemat „Tată“. Cu ajutorul lui Tricotici, a hrănit-o: Stejărel își scutura ghindele, iar Tricotici le căra în spinare până la culcușul din scorbură. Tot păianjenul a construit cu iscusință o rețea de pânze pe care Stejărel își lăsa roua să curgă de pe frunze până în căușul unor ghinde de unde Bruni putea să bea apă.

Povestea orașului Tot-La-Fix

A FOST ODATĂ ca niciodată un oraș mare, pe nume Tot-La-Fix. Peste tot întâlneai clădiri înalte și străzi spațioase. Dar orașul din povestea noastră nu era nici frumos, nici plin de piețe cu fântâni scânteietoare sau cu porumbei jucăuși, care abia așteaptă să primească firimituri din mâna trecătorilor. Nici parcuri verzi nu te îmbiau la joacă. Nici ghivece cu mușcate nu-ți făceau cu ochiul din ferestre. Nici copii pe biciclete ori vânzători de acadele. Era un oraș întru totul trist, plin de clădiri cu multe colțuri, în formă de dreptunghiuri gri, aliniate... fix la dungă!

Dis-de-dimineață, oamenii se trezeau la program. Mereu la fel. Fără nicio abatere. La șapte fix săreau din pat, se spălau, făceau gimnastică, mâncau rapid, iar apoi plecau îngândurați la serviciu. Acolo munceau în niște birouri mici, de dimineața până seara, fără să vorbească unii cu alții, ca nu cumva să piardă timpul. În vremea asta, copiii lor erau luați de-acasă și duși la școli și grădinițe în niște autobuze precis programate – iar, după ora prânzului, la cursuri. La 7 seara (fix atunci!) se întâlneau toți acasă. Și erau tare obosiți. Obligatoriu se uitau la știrile de la televizor, apoi mâncau ceva ușor și se culcau la